Hồi thứ bốn mươi

Sợ Người Đẹp Thử Lòng Không Dám Lần Khân

A Liệt một là tuổi nhỏ tính nóng hai là thấy tình trạng con ngựa mà phán đoán nhận ra vụ này mới phát sinh, nếu không thì con vật đã đói quá tất phải thét lên be be.

Chàng thò tay sờ mạch thì thấy người giá lạnh tựa hồ chết rồi nhưng chàng chưa chịu bỏ, tiếp tục chẩn mạch vì chàng nghĩ rằng dù là người mạnh khỏe đặt tay xuống đất một lúc cũng thành giá lạnh, huống chi người đã mất hết tri giác. A Liệt nghe rõ mạch còn chạy dù là chạy rất yếu ớt, Chàng thấy người còn sống thì trong bụng cả mừng, thầm nghĩ:

- Mình còn dừng lại là phải. Nếu đi rồi thành lỡ cơ hội.

Chàng liền bước vào ôm xốc người kia chạy vào căn phòng né bên.

A Liệt không rảnh để chú ý đến cách trần thiết trong phòng rất hoa lệ, chàng đặt người kia xung giường có giải đệm dầy rồi mới ngó lại bịnh nhân.

Người này vào trạc ngũ tuần, tướng mạo quê mùa hủ hậu. nhưng có vẻ thực thà trung hậu. Da mặt xám đen, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

A Liệt vạch mí mắt lên coi thì lão này trúng độc. Chàng liền ung dung bước ra ngoài dòm ngó hoa cỏ trong vườn, nhưng không thấy thứ nào dùng để chữa bệnh được, liền tự nhủ :

- Ta đành phải dùng cánh hoa Tiên Đàm để giải độc. Lão này đang lúc hôn mê không biết ta dùng thuốc gì thì chàng thè đem vật chí bão này đồn đại ra ngoài giang hồ.

Nên biết cánh hoa Tiên Đàm là một vật dùng để cứu mạng quí báu vô cùng ! Chẳng những nó giải được bất cứ chất độc gì trên thế gian mà còn có công hiệu cải tử hoàn sinh. Nếu vật đồ truyền ra ngoài là lập tức không biết bao nhiêu người tham tâm tìm cách tranh cướp. Hơn nữa hoa Tiên Đàm phải dùng rất hạn chế. Theo lời lão Ngôn nói trong thư thì mỗi cánh chỉ dùng được ba lần là bỏ.

Vì thế A Liệt chỉ dùng vào những trường hợp khẩn trương tối hậu, còn gặp trường hợp bình thường quyết chẳng chịu sử dụng.

A Liệt mở cuốn Kim đan thần công bên trong có cài hai cánh hoa. Chàng lấy một cánh xé làm ba, cầm một phần nhét vào miệng lão kia.

Chỉ trong khoảnh khắc màu xám đen trên mặt lão biến hết, da thịt trở lại hồng hào.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Bỗng lão thở phào một cái, nói :

- Buồn đến chết người !

Lão dương mắt lên nhìn thấy A Liệt, thì lộ vẻ ngạc nhiên. Đồng thời lão cảm thấy trong miệng có vật gì, liền nhổ ra coi nhưng cũng không hiểu.

A Liệt lên tiếng :

- Đây là dược vật. Tại hạ thấy các hạ nằm chết giấc liền dùng thuốc này để giải độc. Cao tính đại danh các hạ là gì ? Tại sao có một mình ở đây? Và đã trúng độc hôn mê trong trường hợp nào ?

Nét mặt trung hậu của người kia lộ vẻ ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ cũng không rõ duyên cớ vì đâu?

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Tại hạ họ Khương tên Trạch, người Khương gia tập, cách đây mấy dặm về phía tây bắc. Ngày trước tại hạ có học được một ít chữ nghĩa, thích vào chốn lâm tuyền ẩn dật, nên xa lánh chỗ phồn hoa dô bội, đến đây dựng tòa biệt dã...

Lão ngừng lại ngẫm nghĩ, A Liệt biết rằng lão chợt nhớ tới điều chi cổ quái, chàng không lên tiếng để khỏi cắt đứt luồng tư tưởng của lão.

Sau một lúc Khương Trạch lại nói tiếp :

- Tại hạ đi cùng người tiểu thiếp tới đây. Vì nay là sinh nhật, y muốn tại hạ bầu bạn suốt ngày hôm nay. Hiện giờ là giờ gì ? Có phải trời đã xế chiều ?

A Liệt đáp :

- Không phải ! Hiện còn là buổi sáng.

Khương Trạch kinh hãi hỏi :

- Nếu vậy thì đã sang ngày thứ hai rồi. Tại sao không thấy bóng người tiểu thiếp của tại hạ ?

A Liệt đáp :

- Hoặc giả y có việc phải đi đâu, hay y về nhà cũng chưa biết chừng.

Khương Trạch hỏi:

- Sao y lại bỏ tại hạ ở đây, một mình ra về ?

A Liệt dĩ nhiên không thể trả lời những vấn đề này. Ngày trước mà gặp trường hợp tương tự thì chàng chẳng thể nào nghĩ thêm được gì nữa, nhưng hiện nay chàng đã rút được kinh nghiệm khá nhiều về trò đời và biết lòng người ác độc, man trá, có thể làm hết mọi

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

việc tỷ như Tổ đại thư tức Lục Minh Vũ phu nhân, bang chúa Cái Bang. Mụ đã yêu Lục Minh Vũ mà vẫn còn đi tìm cuộc vui mới lạ. Do đó chàng nghĩ ngay đến có thể là ái thiếp của Khương Trạch đã mưu hại lão.

Chàng liền hỏi :

- Khương lão tiên sinh !Vị phu nhân đó là người ở đâu, độ bao nhiêu tuổi?

Khương Trạch đáp :

- Y là người ở thôn xóm bên cạnh. Tại hạ kêu y bằng Lý Cơ, năm nay mới 20 tuổi. Y chưa hiểu việc đời. Chắc y sợ quá nên bỏ chạy.

A Liệt nghĩ thầm :

- Lão tiên sinh này trung hậu quá chừng, lại còn nghĩ dùm lý do cho Lý Cơ. Chà chà ! Thị mới 20 tuổi, đang độ xuân xanh hơ hớ. Nếu thị có ngoại tình thi việc mưu sát lão cũng chẳng có chi là lạ.

Bỗng nghe Khương Trạch hỏi :

- Giả tỷ tại hạ có hôn mê thì qua một ngày một đêm rồi đáng lý phải có gia nhân tìm tới đây. Hay là Lý Cơ không về nhà, nên họ tưởng hai người vẫn ở đây. Vậy thì Lý Cơ đi đâu ? Hay y gặp việc gì bất trắc ?

A Liệt cười thầm trong bụng, tự nghĩ :

- Lão này không nghĩ đến chuyện mình bị mưu sát thì thật là ngớ ngẩn đáng thương.

Chàng bảo lão:

- Khương lão tiên sinh ! Tiên sinh thử về nhà coi sẽ rõ, hà tất phải ngồi đây phỏng đoán ?

Khương Trạch đáp :

- Phải phải ! Tại hạ về mới được. Nhưng chưa hiểucao tính đại danh ân công là gì ? Liệu có thể cho biết được chăng?

A Liệt đưa ra một tên giả rồi giục :

- Tiên sinh nên về coi xem là biết rõ đầu đuôi.

Khương Trạch vẫn không hiểu ý câu nói của A Liệt. Lão đáp:

- Phải rồi ! Vậy mời ân công cùng đi. Tại hạ thành tâm muốn khoản đãi ân công một phen để tạ ơn.

A Liệt đi với lão ra ngoài thì thấy lão chân bước mau lẹ. Chàng nghĩ bụng :

- Cánh hoa Tiên Đàm thật là vật báu hi hữu, linh nghiệm phi thường !

Chàng nói :

- Tại hạ không đi nữa. Ngẫu nhiên ta gặp nhau, giúp nhau một chút là thường, có chi đáng gọi là ân huệ ?

Khương Trạch nói :

- Thế nào cũng mời ân công đến tệ xá chơi một chuyến. Nếu không thì tại hạ rất áy náy.

Đột nhiên lão giật mình kinh hãi, ngừng lại không nói nữa, trợn mắt nhìn vào tầu ngựa.

A Liệt tưởng Lý Cơ trơ lại, chàng quay đầu nhìn vào, nhưng trong tàu ngựa chẳng chấy bóng một người nào hết.

Khương Trạch lại nói :

- Lạ thiệt ! Xe ngựa còn để cả đây, Lý Cơ đi bằng gì? Chẳng lẽ y đi chân về nhà ? Không phải rồi ! Chân y đúng là gót sen ba tấc thì sao đi nổi quãng đường dài ?

A Liệt nghĩ thầm :

- Nếu thị có gian phu tiếp ứng thì dĩ nhiên chẳng phải đi chân. Đáp án này rất giản dị mà lão cũng không nghĩ ra mới thật là đần độn.

Khương Trạch quay lại khẩn khoản mời A Liệt cùng về nhà. Chàng hỏi cho biết rõ vị trí Khương gia tập rồi hỏi :

- Trong nhà tiên sinh còn có bao nhiêu người?

Khương Trạch đáp :

- Trong nhà tại hạ còn Khâu thị là vợ nguyên phối, hai đứa con dâu, ba đứa cháu và Lý Cơ. Hai thằng con trai hiện đi làm quan, không ở nhà.

A Liệt nói :

- Vậy tiên sinh là lão thái gia ở Khương gia tập rồi.

Khương Trạch đáp :

- Tại hạ nhờ tổ ấm, gia đình sung túc. Nhưng hương thân trong trấn tập đều kêu bằng Viên ngoại.

A Liệt lại hỏi :

- Không hiểu trong nhà Khương Viên ngoại có bao nhiêu tỳ bộc?

Khương Trạch không hiểu vì lẽ gì A Liệt lại hỏi kẽ tóc chân tơ như vậy. Nhưng càng hỏi câu gì, lão cũng trả lời câu đó. Lão đáp :

- Hàn gia có mười hai nam bộc, và mười lăm, mười sáu nữ bộc, kể cả già lẫn trẻ.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi lại hỏi :

- Trong nhà tiên sinh còn có thầy dạy học hoặc quản lý nào không ?

Khương Trạch đáp :

- Trước kia có một ông thầy dạy trẻ đọc sách, nhưng năm nay tuổi già ông nghỉ rồi. Bây giờ việc dạy dỗ đàn trẻ tạm giao cho một người thân thích. Ngoài ra còn 6, 7 người giúp việc nhưng chỉ có một lão già ở hàn gia, còn ngoài ra chúng về nhà riêng.

A Liệt gật đầu nghĩ thầm :

- Thế thì chắc là người thầy dạy học trong nhà lão đã gây ra vụ này.

Chàng đoán theo lẽ thường. Thầy đồ tương đối có địa vị đặc biệt, lại trông nom dạy dỗ con trẻ, có nhiều cơ hội tiếp cận nội quyến.

Nhà Khương Viên ngoại tuy là hàn gia nhưng ở chốn hương thôn, cách phòng ngừa trong ngoài không nghiêm mật như những nhà phiệt duyệt chốn kinh sư. A Liệt phỏng đoán theo tình lý thông thường rồi hỏi :

- Thầy dạy trong quí phủ năm nay độ bao nhiêu tuổi?

Khương Trạch đáp :

- Đại khái y mới 23, 24 tuổi. Tuy y trẻ người non dại, nhưng học vấn khá làm. Đường công danh mai hậu có cơ hiển đạt.

A Liệt lại hỏi :

- Tại hạ không muốn quấy nhiễu quí phủ, chỉ yêu cầu Viên ngoại một điều không hiểu viên ngoại có chịu giúp chăng ?

Khương viên ngoại đáp ngay :

- Nếu sức tại hạ có thể làm được nhất định sẽ làm cho ân công được thỏa mãn.

Lão chắc chàng muốn mượn tiền bạc nên trả lời một cách chống vánh, vì chuyện này đối với lão chẳng khó khăn gì.

A Liệt nói :

- Tại hạ xin Viên ngoại cho mượn ngôi biệt thự để tạm trú trong 3, 4 bữa.

Khương Trạch không ngờ chàng yêu cầu điều này, liền hỏi lại ngay. Có vậy thôi ư ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế ! Lại còn thêm một điều kiện trọng yếu là Viên ngoại tuyệt đối đừng để cho ai biết. Những người thân cận ở quí phủ cũng giữ kín được càng hay. Tại hạ chỉ ở đậu ba, bốn ngày rồi tạt lên đường.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Nguyên nhân khiến cho tại hạ không để người khác hay biết là vì còn một vì cô nương đi theo. Y không được mạnh khỏe còn phải nhờ quí viện điều dưỡng mấy ngày.

Vì chàng muốn đề phòng Khương Trạch trở về nhà rồi không thấy Lý Cơ đâu sau nghe tin có đàn bà con gái ở nơi này khỏi xẩy chuyện hiểu lầm, nên chàng phải nói trước.

Khương Trạch dương mắt lên hỏi :

- Còn vị cô nương nữa ư ?

Lão thở một hơi rồi lắc đầu nói tiếp :

- Coi tình hình này thì ân công tất cớ điều bí ẩn khó nói.

Tại hạ xin hết lòng giúp đỡ song nếu có điều gì trái với lương tâm đạo đức thì ân công nên quả quyết hồi đầu là hay.

Lão tỏ vẻ thành khẩn khiến A Liệt tuyệt không phát sinh phản cảm.

A Liệt thủng thẳng đáp :

- Tại hạ thay việc nghĩa là làm, mục đích chỉ vì muốn cứu một vị cô nương mà thôi. Hiện giờ cô đang bị rất nhiều ác nhân theo dõi hành tung mà cô ta bị nội thương không thể đối phó với bọn địch, nên mới mượn biệt thự của Viên ngoại. Giữa tại hạ và cô ta cũng chỉ cỏ mối quan hệ như giữa chúng ta mà thôi. Giả tỷ ở với nhau lâu ngày gây nên mối đồng tình thì đó là chuyện ngẫu nhiên, chứ chẳng có chỗ nào trái lương tâm cả. Hảo ý của viên ngoại khiến cho tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Khương Trạch chăm chú nhìn A Liệt một hồi rồi hỏi :

- Lời nói của ân công đủ khiến cho tại hạ tin lòng. Tại hạ xin cáo từ về nhà. Không hiểu ân công có cần thứ gì nữa chăng, như thực vật chẳng hạn ?

Rồi lão bật cười nói tiếp :

- Tại hạ hồ đồ mất rồi. Trong nhà còn có gạo nước, dưới bếp còn có thức ăn tầm thường. Nếu ân công chỉ ở đây ba, bốn ngày thì bấy nhiêu cũng dư dùng. Như vậy hai vị bất tất phải vào thì trấn sắm sửa.

A Liệt nói :

- Thế thì hay lắm ! Có điều nếu phu nhân chưa trở về, tất kinh động quan nha. Nếu có trường hợp nào xẩy ra, mong rằng ân công tìm cách thông báo trước để bọn tại hạ kịp lánh đi. Tại hạ chắc rằng quan nha sẽ đến đây mở cuộc điều tra.

Khương Trạch đáp :

- Ân công bất tất phải lo ngại điều đó.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Lão đóng ngựa vào xe rồi cùng A Liệt rời khỏi biệt thự.

A Liệt về thẳng chỗ Âu Dương Tinh để đưa nàng đến Cô Sơn biệt thự. Khi chàng gần tới nơi liền đi rón rén cho khỏi phát ra tiếng động rồi ẩn vào nơi phụ cận chỗ nàng nằm.

Chàng vạch cành lá nhìn thấy Âu Dương Tinh liền dừng bước, không một tiếng động. Như vậy mà không giấu được tai mắt nàng thì cũng đành chịu.

Bỗng thấy Âu Dương Tinh nằm ngửa trên đám cỏ, vẻ mặt ra chiều khẩn trương, tựa hồ nóng ruột chờ chàng.

Trên đường quan lô, tiếng xe ngựa vang lại tới nơi khiến cho người ta có cảm giác chỗ này chẳng lấy gì làm hiu quạnh cho lắm. Sở dĩ nàng nóng ruột chỉ vì lý do trông ngóng A Liệt.

Âu Dương Tinh mỗi lúc một thêm lộ vẻ bồn chồn. Sắc mặt nàng lợt lạt mà lại nằm thẳng cẳng không nhúc nhích coi rất đáng thương.

A Liệt vẫn thi gan không xuất hiện vội.

Sau khoảng thời giao khá lâu chừng cháy tàn nén hương, chàng thấy nàng từ từ ngồi nhổm dậy. Lúc này sắc mặt nàng không lợt lạt nữa. Cặp mắt xinh đẹp loang loáng đầy đủ tinh thần. Chàng giật mình kinh hãi, tự nhủ :

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của ta. Chẳng phải nàng đã mất hết năng lực hành động. Tại sao nàng cố ý làm ra như vậy ? Giả tỷ nàng không bắt ta cõng trên lưng thì đã trốn được xa hơn nhiều rồi.

Âu Dương Tinh còn đứng thẳng người lên. Động tác của nàng mẫn tiệp dị thường.

A Liệt đã dự định từ trước. Chàng giơ tay mặt lên. Một viên đá bay đi rớt xuống cách chỗ bụi cây chừng vài trượng phát ra tiếng động.

Âu Dương Tinh lập tức nằm ngay xuống. Sắc diện nàng khôi phục lại vẻ lợt lạt tiều tụy.

A Liệt lắc đầu quầy quậy nghĩ thầm :

- Mình vẫn hoài nghi cô ả giả vờ, nên mới thử coi. Chắc cô chưa biết mình về ngồi đây. Lúc mình chẩn mạch cho cô đã sinh lòng ngờ vực. Huống chi chất nước vắt mấy vị hoa cỏ ra cho cô uống, tuyệt chẳng thể nào gây nên hậu quả này.

Chàng lại cố ý làm cho phát ra một chút tiếng động rồi mới rời khỏi nơi ẩn nấp tiến đến bên nàng, cất tiếng hỏi:

- Bây giờ cô nương thấy thế nào ?

Âu Dương Tinh thều thào hỏi lại :

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

- Chẳng lẽ lại khác trước rồi hay sao ? Sao ngươi đi lâu thế ? Làm cho ta nóng ruột muốn chết.

A Liệt đáp :

- Vì tại hạ gặp phải vụ án mưu sát.

Đoạn chàng đem kể câu chuyện vừa xẩy ra ở Cô Sơn biệt thự .

Âu Dương Tinh nói :

- Ngươi đoán trúng đó. Vụ này nhất định là ông thầy dạy học tác quái. Đôi gian phu dâm phụ kia nếu còn ở Khương gia mà thấy Khương Trạch trở về tất phải sợ bở vía. Nhưng ta tin chắc con dâm phu biệt tích rồi.

A Liệt hỏi :

- Sao cô lại đoán chắc thế ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Giả tỷ thị trở về nhà, người khác thấy chủ nhân chưa về, nhất định sinh lòng ngờ vực. Hơn nữa thị chẳng có cách gì để rửa sạch mối hiềm nghi nên ta dám đánh cuộc với ngươi là gian phu dâm phụ đã xa chạy cao bay.

A Liệt nói :

- Tuy cô không cử động được, nhưng đầu óc vẫn sáng suốt như trước. Đáng tiếc là cô chưa phục hồi sức lực, không thì đêm nay chúng ta lẻn đến Khương phủ để coi cho biết rõ ngọn ngành.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Như dâm phụ đi rồi thì còn coi cái gì ?

A Liệt đáp :

- Nếu gian phu đem Lý Cơ đi dấu một nơi rồi trở về Khương phủ làm bộ ngay tình để khỏi bị quan nha họa dồ hình truy nã thì tối nay nhất định có màn kịch rất hay. Tên hung thủ kia chắc còn trở lại tìm cách mưu hại lão Viên ngoại ngây ngô chất phác.

A Liệt lý luận quả nhiên khiến Âu Dương Tinh ngứa ngáy, nàng đáp :

- Không chừng tối nay thế lực ta phục hồi cũng nên. Bây giờ chúng ta hãy đến Cô Sơn biệt thự trước.

A Liệt cười thầm trong bụng tự nhủ :

- Rồi ta phải lừa ả một phen khiến cho ả đêm nay tự động khôi phục khí lực. Có thể ta mới rời ả để đi làm công việc của mình được.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Đoạn chàng bồng con người xinh đẹp tóc dài, mắt to, cất bước tiến về phía trước. Đồng thời chàng nói :

- Trong biệt thự có đủ thực vật. Tại hạ cần ngủ một giấc, không thì cũng mệt quá. Tại hạ chỉ sợ mình đang ngủ, Thượng Viên ngoại đưa tin có quan nha đến mở cuộc điều tra mà mình chưa tỉnh thì thật rầy rà.

Âu Dương Tinh nói :

- Lúc đó ta sẽ đánh thức ngươi. Hỡi ơi ! Nếu ngươi không có công lực tinh thâm, tư chất hơn ngươi, thì hai ngày vất vả th ế này tất ngươi phải mệt nhoài.

Thanh âm nàng lộ vẻ rất quan tâm đến A Liệt.

A Liệt sửng sốt hỏi :

- Dường như cô nương đối với tại hạ đã có chiều biến cải?

Âu Dương Tinh ôm chặt lấy cổ chàng đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Trái tim ta cũng bằng thịt, ngươi vì ta mà phải gian lao cực nhọc, chẳng lẽ lòng ta lại không có chút cảm động hay sao ?

A Liệt cả gan nhìn chằm chặp vào mắt nàng hỏi :

- Liệu chúng ta có thể ở với nhau một cách hòa bình được chăng ?

Âu Dương Tinh hỏi lại :

- Ngươi hỏi thế là nghĩa làm sao ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ còn nhớ trước kia cô nương đã nói trong lòng có đối tượng rồi. Ngoài ra ca cô còn bảo muốn thái nhỏ tại hạ ra vì cô sợ phát sinh tình cảm với tại hạ. Tại hạ nói có đúng không ? Nếu đúng thì dĩ nhiên tại hạ chỉ sợ cô nương khôi phục lại võ công.

Âu Dương Tinh nở nụ cười rất ý nhị đáp :

- Ngươi hiểu lầm rồi. Ta muốn giết ngươi thì giết lúc nào không được.

A liệt cười thầm trong bụng, lẩm bẩm :

- Cô tưởng ta chưa biết chuyện cô đã phục hồi sức lực, nên nói một cách ăn chắc như vậy. Chà ! Cô ả này tâm địa giảo quyệt khó mà dò được. Không hiểu cô muốn giở trò gì? Ta cần phải điều tra cho rõ mới được.

Chàng lại lắc đầu quầy quậy nói :

- Nếu cô chưa khôi phục võ công thì cô muốn hư trương thanh thế hăm dọa cách nào, tại hạ cũng không sợ đâu.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Âu Dương Tinh dương cặp mắt tròn xoe nhìn A Liệt chằm chặp hỏi :

- Nếu ta khôi phục nguyên lực thì ngươi bỏ đi cho lẹ. Có đúng thế không ?

A Liệt đáp :

- Cái đó chưa chưa hẳn thế. Có điều khi ấy tại hạ nhất định phải coi chừng cô nương.

Đột nhiên nàng cúi xuống cắn vào vai chàng. A Liệt tuy cũng cảm giác được nhưng không thấy đau. Chàng hỏi:

- Sao ? Cô ngứa răng ngứa lợi hay là cô đói bụng mà muốn ăn cả thịt người ?

Âu Dương Tinh hậm hực hỏi :

- Ngươi đừng nói những lời đa tình không được hay sao?

A Liệt cúi đầu nhìn nàng đáp :

- Cái đó cô nương phải dạy tại hạ mới được. Tại hạ tự biết mình trước nay chưa từng có nghiệm nghiệm đó.

Âu Dương Tinh chụt miệng nói :

- Nói bậy ! Ngươi nhiều kinh nghiệm đối với đàn bà con gái rồi. Trước nay những gã trai chạm trán ta đều chân tay luống cuống. có khi họ càn lớn tuổi hơn ngươi mà rất ít kẻ dám nhìn thẳng vào mặt ta. Còn ngươi...

A Liệt hỏi :

- Tại hạ làm sao ?

Thanh âm chàng dường như lộ vê vui mừng.

Âu Dương Tinh ngập ngừng đáp :

- Ngươi hư đốn lắm ! Lần đầu gặp ta trong tòa phá miếu ngươi đã... đã... ta rồi...

A Liệt liền hỏi vặn :

- Tại hạ làm gì cô ?

Dĩ nhiên chàng biết cô muốn nói: "ngươi đã hôn lén ta". Nhưng chàng cố ý hỏi vặn để miệng nàng tự nói ra.

Âu Dương Tinh dằn dỗi :

- Ngươi đừng giả vờ ngốc dại. Ta nhất định ngươi là một tay đáo để trong nghề ghẹo gái.

A Liệt cười hề hề hỏi :

- Cô quả khoa trương tại hạ mà thôi. Tại hạ chỉ là một gã thư sinh chẳng có chỗ nào hơn người, lại chưa thành sự nghiệp thì làm gì mà có tư cách chọc gái được.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên nhìn A Liệt bỗng nàng buông tiếng thở dài tựa đầu vào vai chàng, hai tay ôm chặt lấy cổ chàng.

Tại sao Âu Dương Tinh trở nên nhu nhuyễn tựa hồ để chàng muốn làm gì thì làm ?

A Liệt không sao đoán ra được điểm này thì mặt nàng tựa như ghé vào bên miệng chàng. Mái tóc nàng tỏa ra mùi hương ngào ngạt. Cả hơi thở nàng chàng cũng cảm giác rõ rệt. Vì thế chàng không nhịn được nghiêng đầu hôn vào má nàng.

Bộ má nhẵn nhụi khiến cho cặp môi chàng có cảm giác dễ chịu khác thường.

Ngoài ra, chẳng những nàng không phản đối mà cặp mắt lim dim như muốn nhắm lại. Tình trạng này cám dỗ A Liệt rất mãnh liệt. Chàng không nhịn được để cho cặp môi trượt xuống đôi môi hồng của đối phương rồi bất giác dừng lại, liều lĩnh hôn nàng một hồi rất nồng nhiệt.

Không biết thời gian trai qua đã bao lâu. Hai cặp môi mới rời nhau.

A Liệt đảo mắt nhìn ra không nhớ mình dừng bước lúc nào, bật cười nói :

- Trời ơi ! Sao chúng ta lại không đến Cô Sơn biệt thự? Cứ đứng đây để ai ngó thấy thì thẹn chết !

Âu Dương Tinh cặp mắt hé mở như người mơ mộng vẻ mặt say sư. Mặt ngọc môi son lồ kộ, khiến người ngó thì phải tiêu hồn.

A Liệt nghiến răng cố nhịn nỗi lòng rạo rực, chỉ muốn lại hôn nàng. Chàng cất bước chạy nhanh cho quên hết mọi sự.

Chỉ trong khoảnh khắc A Liệt đã chạy tới sườn núi gần Cô Sơn biệt thự. Chàng xuyên qua khu vườn muốn đẩy cửa đi vào, Âu Dương Tinh bỗng la lên :

- Không ! Không ! Ta không thể vào được.

A Liệt không hiểu chuyện gì xẩy ra. Chàng giật bắn người lên, dừng bước lại hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ngươi đã tệ hại lại liều lĩnh. Ta sợ ngươi lắm !

A Liệt bây giờ mới hiểu chuyện, chàng hỏi :

- Làm sao cô nương phải sợ hãi ? Tại hạ có ăn thịt người đâu ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Không ! Ta sợ lắm rồi ! Ngươi còn hung dữ hơn hổ đói. Nếu vào trong phòng kia một trai một gái nhất định sẽ xẩy ra nhưng việc khủng khiếp hơn cả ăn thịt.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

A Liệt tự hỏi :

- Có lúc nào ta nẩy dục niệm đâu ?

Nhưng miệng chàng nói :

- Cái đó chưa chắc. Chúng ta không ở trong bóng tối, huống chi cô nương đã không đồng ý...

Chàng nghĩ rằng chuyện này như cả hai bên nam nữ mà không đều bằng lòng thì làm thế nào được ? Giả tỷ ta chưa biết võ công nàng đã khôi phục có khi còn nghĩ đến thủ đoạn cường áp Nhưng nàng đã đầy đủ võ lực thì chuyện áp bức không xong rồi nên thực tâm ta không nghĩ tới.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Hỡi ơi ! Tứ chi ta đã bất lực thì ngươi muốn cắt muốn mổ thế nào là tùy ý ngươi chứ ta còn chống cự thế nào được.

Nàng nói câu này có khác gì ngấm ngầm bảo A Liệt: "ngươi cứ làm tới đi !"

A Liệt sửng sốt, dương mắt lên nhìn nàng.

Âu Dương Tinh lại nói :

- Ngươi tệ lắm ! Ta biết rằng nhất định không tránh khỏi tai nạn này rồi.

A Liệt nghĩ thầm :

- Hiển nhiên thị giả vờ, nhưng cũng không nên vũ nhục ta. Được lắm ! Đã vậy ta cố ý giả vờ thử xem cô giở trò gì ?

Rồi chàng đẩy cửa tiến vào, xoay tay cài then lại, ôm nàng thẳng vào phòng đặt xuống giường.

Âu Dương Tinh hai má đỏ hồng. Cặp mắt nàng nửa nhắm nửa mở mà nhìn rõ ướt rượt như người say sưa. Nàng tỏ ra hoàn toàn bất lực nằm nhủn xuống giường.

A Liệt ngồi xuống bên nhìn nàng. Bỗng chàng cảm thấy khóe mắt rất quen thuộc dường như đã nhìn thấy ở đâu, nên chàng cứ ngó hoài.

Khoảnh khắc, trong đầu óc chàng hiện lên hình bóng một người đàn bà mà là một người đàn bà rất xinh đẹp. Chính là Lục phu nhân lúc chui vào tấm áo da của chàng. Mụ đã tự xưng là Tô Đại Đởm.

Người đàn bà lẳng lơ kia đã khiến chàng từ thằng nhỏ vô tri biến thành người lớn. Mắt Âu Dương Tinh lúc này cũng như mặt Lục phu nhân lúc đó.

A Liệt phát giác ra tình trung này, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng :

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

- Tại sao mắt hai người đột nhiên biến thành giống nhau như vậy ? Khiến cho ta bất giác nhớ tới Lục phu nhân.

Chàng hãy còn ít kinh nghiệm nên không hiểu được lý do cặp mắt của hai người đàn bà có chỗ tương đồng. Cái đó chỉ vì tâm trạng hai người giống nhau.

Giả tỷ chàng là người giầu kinh nghiệm thì chàng cần ngần ngừ gì nửa, muốn làm gì cũng không thành vấn đề.

Nhưng A Liệt cảm thấy ở trước mặt Âu Dương Tinh mà lại nghĩ tới người đàn bà khác là một chuyện vũ nhục nàng một cách quá đáng. Vì thế chàng ngồi ngay người lại giả vờ đảo mắt nhìn khắp mọi chỗ trong phòng. Chàng định thân lại cúi đầu nhìn nàng, thì nàng vội nhắm mắt lại.

A Liệt lại cúi xuống hôn nàng, nhưng chàng chợt nhớ tới chuyện nàng giả trang liền nói:

- Cô nương nói đúng lắm ! Một trai một gái ở chỗ này thật khó mà kiềm chế được nỗi lòng.

Rồi chàng động thủ cởi áo. Âu Dương Tinh miệng ú ớ:

- Không... không...

Nhưng hai tay nàng không có động tác phản kháng.

Chẳng bao lâu chàng cởi được áo ngoài Âu Dương Tinh ra rồi, thìn rõ hai cánh tay và cặp đùi lồ lộ trắng như tuyết.

Tình trạng quyến rũ này khiến chàng rạo rực vô cùng. May ở chỗ chàng nhớ lại những chuyện cũ, nên đè ép lòng dục được.

A Liệt lại thò tay cởi áo trong Âu Dương Tỉnh. Đồng thời miệng hăm dọa :

- Bây giờ tại hạ phải bóc trần cô nương mới được.

Âu Dương Tinh không lên tiếng không chống cự, cũng không mở mắt.

A Liệt lại hỏi :

- Cô đã nghe thấy chưa ? Tại hạ muốn bóc trần cô nương.

Bây giờ Âu Dương Tinh mới thở dài tựa hồ như để mắng chàng :

- Đồ ngốc !

Cho đến bây giờ Âu Dương Tinh vẫn chưa lộ vẻ kháng cự. A Liệt lửa dục bốc cháy ầm ầm. Chàng gắng gượng hỏi :

- A Tinh ! Sao cô không thử nói một câu.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Bây giờ Âu Dương Tinh mới mở mắt ra khẽ hỏi :

- Ngươi muốn ta nói gì ?

A Liệt đáp :

- Tùy cô muốn nói gì cũng được.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Ta đã nói rồi đấy không phải ư ?

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí đáp :

- Phải lắm ! Bây giờ tại hạ mới nhớ ra. Giả tỷ cô không mang bịnh hoạn thì e rằng tại hạ đã làm một việc đáng sợ. Nhưng bây giờ thì không sợ rồi. Một là tại hạ không dám khinh khi. Hai là thân cô rất quan trọng. Tại hạ phải đi kiếm cái gì cho cô ăn đã.

Chàng nói rồi trở gót đi ra. Thái độ rất kiên quyết không quay đầu lại.

Âu Dương Tinh gọi luôn mấy câu, chàng cũng không dừng bước.

Chẳng bao lâu dưới bếp mùi cơm canh bốc lên.

Âu Dương Tinh hằn học dương mắt nhìn trên không, nhưng nàng không quên mặc áo chỉnh tề lại. Vì lòng tự tôn, nàng quyết không để A Liệt tưởng nàng cám dỗ chàng. Nàng còn muốn cho chàng hay là chàng phải cầu đến nàng.

Lúc ăn cơm, mặt nàng vẫn lầm lỳ, nhưng mùi cơm canh thơm ngon khiến nộ khí của nàng tiêu tan rất mau. Rồi nàng cùng A Liệt cười nói như thường.

Đến lúc trời tối, hai người đều cảm thấy trong mình nhẹ nhõm, nót nói cười cười.

Âu Dương Tinh kể cho A Liệt nghe nàng mới ở nhà ra đi. Vì phụ thân nàng đóng cửa luyện phép, không ai quản thúc nên nàng được tự do đi đây đi đó. Tiện đường nàng điều tra về vụ "Huyết vũ thư" Bất ngờ giữa đường gặp Tăng Lão Tam. Nàng đắc tội với hắn, bị hắn rượt theo nên nàng phải chạy trốn, ngựa không dừng bước, rồi gặp A Liệt trong tòa phá miếu.

Nhắc tới Quỷ yếm thần tăng Tăng Lão Tam, nàng chưa hết sợ, bình luận :

- Hỡi ơi ! Thằng cha đó quả là một người chớ nên dây vào. Ta xui quá mà gặp phải hắn. Rồi đây không biết dùng cách gì để thoát hắn được.

A Liệt cười nói :

- Cô nương đừng sợ. Hễ cô không có điều gì đắc tội với tại hạ thì từ nay tại hạ xin giữ cho cô được vô sự. Vì hắn đã hứa hẹn với tại hạ không bao giờ kiếm cô để quấy rầy. Dĩ nhiên tại hạ có thể thủ tiêu lời hứa hẹn của hán, cô nương nghĩ có đúng không ?

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Âu Dương Tinh lộ vẻ khâm phục, chăm chú nhìn A liệt đáp :

- Ngươi đã biết Tăng Lão Tam nổi tiếng từ lâu, lan chưa ngán ai bao giờ. Hắn đã tuyên bố đối phó với ai là thu thập được người đó làm cho sống giở chết giở rồi sau mới tùy tình trạng nặng hay nhẹ, hoặc là xử tử, hoặc bắt chịu điều kiện mời buông tha. Vậy mà hắn hứa lời với ngươi buông tha ta thì thật là một kỳ văn trong thiên hạ.

A Liệt nói :

- Tại hạ xem ra người đó tuy đáng ngán như cái ngoại hiệu của hắn nhưng thật ra không phải hoàn toàn đốn mạt, hắn cũng còn có điều ân nghĩa minh. Vì cô khiếp sợ hắn quá mà coi hắn tệ hại một cách bất công.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt xinh đẹp ra chiều kinh nghiệm nói :

- Trời ơi ! Thật là những lời nghị luận kinh người. Khắp thiên hạ chưa một ai bảo Tăng Lão Tam là người không tệ hại. A Liệt xua tay nói :

- Cô nương hễ động một cái là lấy làm to chuyện. Bây giờ tại hạ muốn đến Khương gia tập ngay để coi tình hình Khương Trạch thế nào ?

Âu Dương Tinh lộ vẻ vui mừng nói :

- Theo lời ngươi thì ái thiếp của lão là Lý Cơ đã về nhà rồi mới không có người đến đây tra xét. Con yêu phụ đó ở nhà thấy Khương Trạch còn sống, có thể lại thi hành độc thủ. Có phải ngươi đoán như vậy không ?

A Liệt đáp :

- Đúng thế !

Âu Dương Tinh hỏi :

- Không hiểu đêm nay có xẩy cuộc động thủ chăng ? Ta e rằng chẳng có chuyện mau lẹ thế được.

A Liệt đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Người xưa đã có câu "tối độc phụ nhân tâm" thị đã cả gan hạ độc thủ lần thứ nhất thì có thể dám ra tay lần thứ hai.

Âu Dương Tinh nói :

- Ngươi nói vậy là vơ đũa cả nắm. Nhưng ta không muốn tranh biện với ngươi về vấn đề này. Nếu con yêu nữ lại hạ thủ ngay đêm nay ta cũng muốn đi coi để mở rộng tầm mắt.

A Liệt nghĩ bụng :

- Cô à không giả vờ được nữa rồi.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Chàng liền đáp :

- Nếu cô đi được thì tại hạ rất vui lòng cùng đi một chuyến, vì chúng ta chưa biết rõ gian phu là ai. Huống chi thị còn có thể tìm cách nào để đổ trách nhiệm cũng chưa biết chừng. Tại hạ rất muốn biết rõ về điểm này.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Ngươi thử đoán coi nếu Lý Cơ lại toan việc mưu sát Khương Trạch thì thị dùng thử pháp gì ?

A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Tại hạ không thể biết được. Nhưng nhất định là một cách rất tự nhiên, tỷ như sập tường đè chết người, hoặc xẩy chân rớt xuống Kim ngư trì...

Âu Dương Tinh nói :

- Đẩy cho sập tường há phải chuyện dễ dàng ? Chắc là dùng cách sểnh chân ngã xuống ao chết chìm hay hơn.

A Liệt nói :

- Dường như cô nương đặc biệt thích coi cách hạ thủ của Lý Cơ. Giả tỷ cô nương chưa có bản lãnh thì tại hạ đến phải hiểu lầm là cô học trước cách mưu sát thân phu.

Âu Dương Tinh bĩu môi nói :

- Ngươi cứ yên tâm ta không lấy ai đâu.

A Liệt rất tinh khôn, chàng lảng sang chuyện khác :

- Chúng ta hãy nằm nghỉ một lúc cho khỏe tinh thần để rồi còn thượng lộ.

Vietkiem.com